

Հովհաննես Թումանյան

Երագ

Գիշերն երագում հալածում էին.
Փախչում էի չար թշնամիներից.
Նրանք խառնաձայն հետևում էին...
Դողում էին սիրտս ու ծնկներս ահից:

Իմ առջև տեսա ընդարձակ դոյակ
Բարձր պատերով փոքրիկ ծնակում.
Ես այնտեղ մտա... անմարդ ու դատարկ
Այն ավերակը ինձ հույս էր ազդում...

Ջգույշ կուշ եկած, շունչս պահելով

Ես դողում էի մահվան սարսափից,
Եվ, գարհուրելի աղաղակներով,
Չարագործները մոտիկ էին ինձ:

Հանկարծ դոյակի, իմ շուրջ տարածված,
Գերեզմաններից ձայներ դուրս եկան,

Իմ հոգուն ծանոթ ձայներ մոռացված...
Եվ ես գործություն առա գերբնական:

Անարգ թաքստից դուրս թռա իսկույն
Որպես վրդոված վագրը դարանից,
Եվ հարձակվեցի ընդդեմ թշնամուն,

Զենքերի քախում... գարթեցա քնից:

1892